

THIÊN SƯ VÀ CÔ LÁI ĐÒ

Cô lái đò đưa khách qua sông. Đò cập bến cô lái thu tiền từng người.

Sau hết đến nhà sư. Cô lái đò đòi tiền gấp đôi.

Nhà Sư ngạc nhiên hỏi vì sao?

Cô lái mỉm cười:

- Vì Thầy nhìn em...

Nhà sư nín lặng trả tiền và bước lên bờ.

Một hôm nhà sư lại qua sông. Lần này cô lái đòi tiền gấp ba.

Nhà sư hỏi vì sao?

Cô lái cười bảo:

- Lần này Thầy nhìn em dưới nước.

Nhà sư nín lặng trả tiền và bước lên bờ.

Lần khác nhà sư lại qua sông.

Vừa bước lên đò nhà sư nhắm nghiền mắt lại đi vào thiền định.

Đò cập bến cô lái đò thu tiền gấp năm lần.

Nhà sư hỏi vì sao?

Cô lái đáp:

- Thầy không nhìn nhưng còn nghĩ đến em.

Nhà sư trả tiền và lên bờ.

Một hôm nhà sư lại qua sông.

Lần này nhà sư nhìn thẳng vào cô lái đò...

Đò cập bến, nhà sư cười hỏi lần này phải trả bao nhiêu?

Cô lái đáp:

- Em xin đưa Thầy qua sông, không thu tiền.

Thiền sư hỏi:

- Vì sao vậy?

Cô lái cười đáp:

- *Thầy nhìn mà không còn nghĩ tới em nữa...*

Do vậy em xin đưa Thầy qua sông mà thôi...

Vài năm sau đó có một Việt kiều trở về thăm quê hương.

Cô lái đò đưa khách qua sông. Thuyền ra giữa dòng, khách nhìn cô lái đăm đăm.

Cô lái cũng chợt nhận ra khách ... là vị thiền sư năm xưa, bây giờ đã đổi khác ...

Mái tóc để dài, bộ quần áo thời trang thay cho bộ nâu sòng ngày cũ.

Đò cập bến cô lái thu tiền từng người. Khách là người cuối cùng rời đò.

Cô lái đời tiền gấp mười. Khách hỏi vì sao ?

Cô lái trả lời tình queo:

- *Đó là giá Dziệt kiều !!!*

